

EUROPA

Det demokratiske sinds selektive opmærksomhed
Åbent som meningens sted for det fremmede og for den hjemlige hygge
(En hyldest til Georg Metz, en europæer, uge 19, 2011)

Ånden åbner sig mod verden med sin selektive opmærksomhed. Og i oplysningens og fornuftens navn lovpriser den sit eget klare blik, hvor det transparente viser det opake, lyset afslører formørkelsen, de gode overvinder de onde. Det gennemskuelige og lyse figurerer højest i hierarkiet af demokratiske idealer. Europa er fornuft og oplysning, et projekt der lever ved sin egen selvmystificerende selviscenesættelse. Her har vi hjemme og hygger os med begrundelsen for vort sammenhold, kampen mod dæmonerne, tilbageskridtet, mystikken og de dumme danskere.

Bevægelsen, processen og udviklingen har sat det oplyste samfund, de myndige, fornuftige og rationelle borgeres selvbestemmelse op for sig som målet. Formålmæssigheden præger det demokratiske sind, hvor de selvlysede idealer står funklende klart på firmamentet over den europæiske ånd. I ånden går alle ind for sandheden, udviklingen, fjernelsen af det obskure, det unødigt mystiske. Målrettet og selektivt retter man opmærksomheden mod det væsentlige, afklaringen og forløbet mod udviklingen. Enhver beskrivelse og iagttagelse bekender sig til målene, sandheden, væksten, udviklingen, myndigheden og ansvarligheden, afklaringen, det gode, retfærdigheden, respekten for det væsentlige, osv. Ingen kan være imod de sande europæere.

Friheden lyser således op i horisonten som den oplystes fremtid. Der er noget stort over projektet. [Søren Ryge](#) passer lige som ikke ind i billedet, hvorfor [Georg Metz](#) får knopper over hele kroppen, når han ser dette tilbagestræbende væsen sjoske rundt i sin have med noget så aggressivt i hænderne som et ladt jagtgevær, og når Ryge får lov til at tale om sin egen alderdom og forgængelighed på tabloidpressens spiseseddel.

Der er ingen tvivl om, at den europæiske ånd åbner sig endog meget differentieret for sig selv, alt efter hvor man befinder sig i kulturen. Alene inden for i den snævert nationalt danske medieverden kan ingen næsten få for meget af at bekræfte sig som alle andres diametrale modsætning, i kampen for konsensus, de sande værdier og oplysningens projekt (selvfølgelig).

Både Georg Metz og Søren Ryge lever af og på det at være på, at være genstand for og formende del af danskernes åbenhed mod sig selv, sin fremtid og verden omkring sig. Fremtiden og dens trusler, som den ser ud i de perspektiver, der manifesterer sig i Søren Ryges vandringer i sin egen undselige have, er alt for lavintellektuel for en Metz, der i sit univers lader historiens store litterære vinger få lov til at bære til med sin belærende vægt af uudslettelige vidnesbyrd om de europæiske massebevægelers støvletramp og ekstremt destruktive overgreb mod alt, hvad der ikke lige svarede til det konkrete ideal på et bestemt historisk tidspunkt.

Metzs' bekræftelse af et fjendebillede i en Søren Ryge er som eksempel til at tage og føle på.

Det kan godt være, at de gode altid har haft brug for dæmoner i deres bestræbelser på at give massen sin bevægelse og retning. Spørgsmålet er om Metz har intellektet med sig mere. Han kunne ligne selve eksemplet på en, der har kørt sig selv ud på overflødighedens overdrev, hvor distinktionerne mellem fjende og ven er blevet så indavlede, at kun kampen mod vindmøllerne er tilbage.

”Søren Ryge står i vejen for udviklingen”! Georg Metz har sine proportioner i perspektivet. De er helt hans egne. De er svære at sætte tal på og få hold på i det hele taget. Men han er mere del af en bevægelse, et ”EUROPA”, end både Pia Kjærsgård, Søren Ryge og den ærlige Frank bonderøv, som Georg har så meget imod, uanset hvor lidt og hvor meget disse tre typer så tilfældigvis mangler at have til fælles.

Nede i Europa har de også fået øje på både Dansk folkeparti og ”De sande finner”. [Genindførelsen af grænsen ned mod Tyskland har vækket](#) harme, og Finlands blokering for de europæiske hjælpepakker var ikke lige det, som man havde ønsket sig, hverken centralt i kommissionen eller der hvor man skulle modtage dem.

Projekt ”EUROPA” er truet, ligesom det føler sig truet af højrefløj. Der er ingen tvivl om, at projektet er truet. Men den selektive opmærksomhed mod truslen er i sig selv del af trusselsbilledet. Georg Metz har i den grad deltaget i italesættelsen af højrefløj og de alt for gummistøvleagtige danskere som den egentlige trussel i forhold til fremtidens storslåede europæiske union. Der er ingen tvivl om, at den venstrefløj, som han tilhører, har været med til at

skabe en trussel, der nu er mere end en italesat trussel for det europæiske projekt.

”De sande finner” kan i kraft af deres demokratiske parlamentariske magt forhindre at hjælpepakkerne til bl.a. Portugal bliver sat i værk. Det vil være altødelæggende for sammenholdet i unionen. PIIGS-landene kan nemlig ikke klare sig uden de økonomiske hjælpepakker, som det politiske system på europæisk plan kan give dem.

Når løsningen er problemet

Den frie konkurrence på det indre europæiske marked, som er selve formålet med og krumtappen i integrationsprocessen, har kastet disse lande ud i økonomisk ruin. De krav, der stilles op som betingelse for at modtage hjælpen, er del af problemet; løsningen på problemet er problemet, lige som markedet, der skulle være løsningen på alle problemer, har skabt problemerne for disse lande i første omgang. Den økonomiske vækst og staternes indtægtsgrundlag smuldrer i takt med, at staterne sparer, som de skal som betingelse for at modtage hjælp, den hjælp, der skulle være løsningen på det problem, at de er kørt agter ud i konkurrencen med de økonomiske centre i EU, Tyskland der buldrer der ud af med vækstrater på højde med de største siden afslutningen af anden verdenskrig.

I det hele taget er der klare beviser på det forkerte i påstanden om, at fri konkurrence på markedets vilkår altid vil være til alles fordel. Derfor må den gamle venstrefløj anstrenge sig til det yderste, for ikke at komme i tanke om sin egen kapitalismekritik. Det gør de så. Georg Metz bruger de brune støvletramp og freden som begrundelsen for at glemme de aldeles gyldige men alt for umoderne venstrefløjsargumenter. Freden kan ingen være imod. Det er da heller ikke for at trampe på nogen, at han sårer enhver form for bare nogen lunde socialt engageret intellektuel integritet; det er ikke for at såre nogen, at han tramper rundt i såbedet.

Den moralske muskel

Hans skarpe pen henter udelukkende sin vægt i den lethed, hvormed hans sarkasme udfolder sig oratorisk. Som et andet oratorisk orakel indstifter han sine egne grænser mellem frelste og fordømte, gode og onde, når han løfter sig selv i håret og svinger sin overdimensionerede moralske pegefingre.

Pia Kjærsgårds genindførelse af grænsen løser ikke de problemer, der har gjort hende til en magtfaktor:

Det er klart, at danskerne sjosker rundt med gummistøvler og frygter de sociale nedskæringer, løndumping som følge af fattiglønsindvandring fra de gamle østbloklande. Og det at ingen i de kommercielle medier kunne drømme om at lave en forpligtende beskrivelse af, hvor mange underbetalte lønarbejdere der i det hele taget er i landet, som følge af den frie konkurrence over grænserne, det siger noget om den selektive opmærksomhed. Det ville komplicere tilværelsen alt for meget, hvis vi skulle inddrage de mindre italesatte grunde til, at de dumme danskere frygter unionen.

Personligt kan jeg da også godt se, at det gør det hele noget mere indviklet, at der faktisk sker så mange forringelser for danskerne på grund af lønpres, ubegrænset import af varer produceret helt uden kontrol med produktionsvilkår og miljøhensyn, og hele den ideologisk begrundede og ideologisk tilbedte underminering af en skattefinansieret velfærdsstat.

Selve genereringen af pengene, der sker med den europæiske centralbanks udlån til de låneværdige, dvs. de erhverv og regioner, der klarer sig godt i forvejen, på bekostning af dem der ikke klarer sig, er med til at forstærke de forskelle, spændinger, der findes i unionen, på en måde der i sig selv kan få den bare tilnærmeligt intellektuelt integrerede og socialt engagerede til at kaste op i Monty Phyttonske dimensioner:

Der er nok af komplekse forhold at blive forarget over. Den moralske muskel i mellemgulvet har nok at presse ud.

Selvfølgelig har Georg Metz, der orienterer sig smukt i overensstemmelse med resten af den gamle venstrefløj, da ingen grund til at frygte EU. Det er bunden af det danske samfund, der mærker konkurrencens uheldige bieffekter sammen med PIIGS-landenes befolkninger. Frygten for EU er resultatet af sociale skævheder, der så giver sig udslag i DF og De sande finner. Men det

er blevet alt for svært og umoderne at forholde sig til, end sige forklare den jævne dansker. Det er for mystisk/komplekst til at inddrage i det store rene oplysningsarbejde.

Det er lige frem blevet tabu på venstrefløjen at kritisere EU, delvis på grund af dens iboende angst for at blive sat i bås med de indre og ydre dæmoner. Den gamle venstrefløj, der sidder på medierne sammen med højrefløjen (der findes ikke andet end højre og venstreorienterede iagttagere), har reserveret kritikken af EU til eksklusivt at tilhøre den nationale højrefløj. Højrefløjen drømmer da også i de nationalromantiske baner, som venstrefløjen ser for sig.

At den egentlige grobund for utrygheden ved projektet har masser af traditionelle venstreorienterede argumenter for sig, og det at den gamle traditionelle markeds kritik i virkeligheden har forklaringen på, hvorfor projektet nu vakler, ja det kan den professionelle venstrefløj slet ikke få øje på. Det er således lykkedes for Georg Metz at lukke øjnene på sig selv med sine dæmoner, historiens forpjuskede vinger og sit eget klare blik for det okkulte og opake.

Det er slet ikke til at afgøre, hvem der med sit klare blik formår at generere mest mørke omkring sig, om det er Metz eller nationalromantikerne, hver med deres form for selvmystificering, originale udgaver af egen sand danskhed, sand "finskhed" eller sand oplysning.

Det nærmeste, man kommer beskrivelsen af processen, er måske netop det, at selvmystificeringen er det gennemgående klare kendetegn ved den selektive opmærksomheds selvformørkelse.

Således kan det siges om selve den kognitive performance, at mørket lever ved lyset, iagttagelsen. Hvis ikke universet åbnede sig seende for sig selv med livet her på den lille blå planet, ja så er det slet ikke sikkert, at det kunne se sig selv. Således er mystikken, det opake, resultat af oplysningens projekt, det transparente; oplysningens projekt er offeret for sig selv og sin egen bøddel i sin historiske jagt på det sande, løsningerne der blev problemet. Georg Metz er sin egen troldmand.

Historisk på vej med sine lasede vinger, uden for pædagogisk rækkevidde.

Mvh. Steen
14-05-2011

Tilføjelse: Georg Metz er meget forarget over, at jeg på et tidspunkt har misbrugt en personlig meddelelse fra ham ved at lægge den ud i forbindelse med artiklen. I meddelelsen han kalder min tekst for sjov, men noget vrøvl og så siger han at Søren Ryge slet ikke har noget med EUROPA at gøre. Jeg har undskyldt min handling over for ham, selv om hans tekst kun afslørede det, at han ikke ønsker at forholde sig til indholdet, der klart nok handler om, at hans fordømmelser af Pia Kjærsgaard (som jeg med min fattige forstand og digtning sætter i bås med Søren Ryge) ikke er meget værd, så længe det er forbudt at fokusere på EUROPA som forklaringen på al den vind hun har i sejlene.

Over for ham, har jeg påpeget, at hans avis, som han ynder at kalde den mindst ringe, og som jeg kalder "den lille søde modstandsavis", nemlig Information, er besat af dæmoner, tabuer og forholder sig til den lødige kritik af EU, som vi andre forholder os til rådne æg.

Jeg beskrev for ham, hvordan hans fordømmelser af Pia Kjærsgård for mig at se ikke er for fem potter værd, så længe den lille modstandsavis er så forhippet på at holde alle de forklaringer på fænomenet, hans dæmon, Pia Kjærsgaard, fra døren, der netop redegør for hende, med henvisning til det store EUROPÆISKE PROJEKT.

Hans reaktion var endnu et moralsk opstød, endnu en gentagelse af sin fordømmelse af mit misbrug af hans tillid. Min reaktion faldt derefter med samme mønt; som en højtidelig erklæring om, at jeg aldrig nogen sinde vil se noget som helst personligt fra hans side igen, og at jeg aldrig vil skrive i den lille søde modstandsavis igen.

Mig og Georg er således ikke venner mere. Sådan kan det gå.

Mvh Steen
Odense d. 16/5 2011